

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Р4 г 73/21
22.7.2021.године
Београд

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, судија Станислава Митровић, по овлашћењу председника Апелационог суда у Београду годишњим распоредом послова Апелационог суда у Београду за 2021. годину, у смислу члана 7 став 2 Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучујући о приговору предлагача АА из ..., бр. ..., чији је пуномоћник Јелена Јаковљевић, адвокат из Београда, Трг Републике бр. 3, изјављеном ради заштите права на суђење у разумном року, дана 22.07.2021. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ приговор предлагача АА из ... од 22.06.2021. године ради убрзања поступка који се води пред Апелационим судом у Београду под бројем Гж 5446/19.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача АА из ... за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Предлагач је дана 22.06.2021. године поднео приговор ради убрзања поступка који се водио пред Апелационим судом у Београду у предмету Гж 5446/19 у коме је навео да конкретан предмет датира још од 2016. године и до данашњег дана није решен. Наводи да је дана 17.07.2018. године примио пресуду Вишег суда у Београду П 1416/16 од 08.06.2018. године на коју је тужена уложила жалбу дана 25.07.2018. године, која је примљена у апелациони суд дана 03.07.2019. године и то тек након ургенције пуномоћника тужиоца од дана 13.03.2019. године упућене Вишем суду у Београду. Потом, пуномоћник тужиоца је дана 13.03.2019. године и 22.12.2020. године поднео ургенцију већу Апелационог суда у Београду на хитно поступање имајући у виду протек времена од пријема жалбе на првостепену пресуду и период пасивног понашања насловљеног суда, а предмет и даље није решен, па је предложио да суд утврди да му је повређено право на суђење у разумном року и захтевао је накнаду трошкова на име састава приговора у износу од 18.000,00 динара по АТ.

Увидом у спис предмета Вишег суда у Београду П 1416/16 утврђено је да је тужилац поднео тужбу том суду дана 29.09.2016. године која је дана 03.10.2016. године послата туженом на одговор, који је одговорио на тужбу дана 03.11.2016. године. Тужилац се поднеском од 25.11.2016. године изјаснио на наводе из одговора на тужбу.

Припремно рочиште заказано за 03.03.2017. године је одржано. Наредно рочиште заказано за 11.05.2017. године није одржано на молбу тужиоца обзиром да је његов адвокат био спречен да приступи због болести. Рочиште заказано за 20.09.2017. године је одржано и на њему је изведен доказ саслушањем једног сведока и тужиоца у својству парничне странке и наложено је тужиоцу да у року од 15 дана уплати трошкове вештачења, а доказ о уплати тужилац је доставио уз поднесак од 24.10.2017. године. Рочиште заказано за 20.12.2017. године је одржано и на њему је тужилац прецизирао задатак судском вештаку. Вештак је дао налаз и мишљење 30.01.2018. године, које је достављено странкама 02.02.2018. године, а тужени је 19.02.2018. године писаним путем уложио примедбе на налаз вештака. Рочиште заказано за 26.02.2012. године није одржано ради изјашњења судског вештака на примедбе туженог. Тужилац је поднеском од 20.02.2018. године прецизирао тужбени захтев за накнаду материјалне штете-обичне штете и изгубљене добити. Вештак се поднеском од 05.03.2018. године изјаснио на примедбе тужене стране. Рочиште заказано за 08.06.2018. године је одржано и на истом је саслушан вештак и главна расправа је закључена. Писмени отправак одлуке достављен је странкама у јулу 2018 године. Тужена је дана 24.07.2018. године изјавила жалбу. Тужилац је 18.07.2018. године поднео захтев за исправку, а поднеском од 20.07.2018. године тражио да му се омогући плаћање такса на рате, што му је омогућено. Након ургенције тужиоца од 13.03.2019. године суд је донео решење о исправци 19.03.2019. године које је достављено странкама, а након испуњења законских услова списи предмета су достављени Апелационом суду у Београду дана 03.07.2019. године, а о жалби тужене још није одлучено.

Према члану 32 став 1 Устава Републике Србије (“Службени гласник РС”, бр. 98/2006) прописано је да свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и о оптужбама против њега.

Законом о заштити права на суђење у разумном року (“Службени гласник РС”, бр. 40/15) прописано је да је сврха закона да пружи судску заштиту права на суђење у разумном року и тиме предупреди настајање повреде права на суђење у разумном року (члан 1 став 2); да су правна средства којима се штити право на суђење у разумном року приговор ради убрзања поступка, жалба и захтев за правично задовољење (члан 3 став 1); да се при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају све околности предмета суђења пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа и врста предмета суђења или истраге, значај предмета суђења и истраге по странку, понашање странака током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлука (члан 4); да се приговор може поднети док се поступак не оконча (члан 5 став 1), суду који води поступак (члан 7 став 1).

Законом о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11 са каснијим изменама и допунама) прописано је да странка има право да суд одлучи о њеним захтевима и предлозима у разумном року, при чему је суд дужан да поступак спроведе без одуговлачења у складу са претходно одређеним временским оквиром за

предузимање парничних радњи и са што мање трошкова (члан 10), као и да је другостепени суд дужан, у случају да не држи расправу, да одлучи најкасније у року од 9 месеци од дана пријема списа првостепеног суда (члан 383 став 2).

Право на суђење у разумном року спада у корпус права која су обухваћена правом на правично суђење, гарантованим одредбама чланова 32 Устава Републике Србије и члана 6 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода Конвенција, која је, сагласно члану 16 став 2 Устава, део правног поретка Републике Србије.

Разумни рок је прихватљив временски период који омогућава да се у правичном поступку размотре сви аспекти предметног случаја, донесе правилна одлука о праву странке и тиме отклони неизвесност о томе да ли странци то право припада или не и успостави правна сигурност. О томе да ли се може сматрати да се о захтеву предлагача поступа у разумном року закључује се на основу сложености фактичких и правних питања конкретног случаја, понашања предлагача, значаја које питање о коме се расправља има за предлагача и понашања суда и других државних органа током поступка. Полазећи од тога да судски поступак по својој природи представља јединствену целину, која започиње покретањем поступка, а завршава се доношењем одлуке којом се поступак окончава и извршењем те одлуке, Апелациони суд у Београду, налази да су у конкретном случају испуњени услови да се приликом оцене поступања суда узме у обзир целокупан период трајања парничног поступка почев од подношења тужбе укључујући и трајање поступака пред другостепеним судом.

Поступак пред првостепеним судом од подношења тужбе 29.09.2016. године до доношења првостепене пресуде 18.06.2018. године трајао је 1 годину, 8 месеци и 9 дана, односно укупно 2 године, 8 месеци и 9 дана, имајући у виду да је предмет након испуњена законских услова достављен другостепеном суду дана 03.07.2019. године, а поступак по жалби од њеног пријема у другостепени суд до подношења приговора 22.06.2021. године траје 2 године, 11 месеци и 19 дана. У поступању првостепеног суда није било непотребног одуговлачења поступка, а поједина одлагања рочишта у поступку била су узрокована разлозима који се не могу третирати као непотребно одуговлачење јер су изазвани објективним околностима (болест адвоката, примедбе на налаз вештака и прецизирање тужбеног захтева), а ове околности нису довеле до дуготрајног првостепеног поступка, при том узето је у обзир и да је тужилац поднео захтев за исправку пресуде о коме је морало да се одлучи решењем о исправци, након чега је спис предмета достављен Апелационом суду у Београду, који још увек није донео одлуку.

Сагледавши наведене чињенице применом мерила из члана 4 Закона о заштити права на суђење у разумном року и с обзиром на трајање конкретног поступка, Апелациони суд у Београду је оценио да је изјављени приговор неоснован.

Доносећи овакву одлуку овај суд је имао у виду рокове из цитираних одредаба Закона о парничном поступку, али и чињеницу да су ти рокови оријентациони, односно да су инструктивне природе. Последице непоштовања инструктивних рокова не доводе аутоматски до утврђења повреде права на суђење у разумном року и не дозвољавају одвојено посматрање наведеног рока у односу на целокупни ток поступка. Наведени

рокови служе судији као смерница за управљање предметима којима је задужен, између осталог и с обзиром на њихов број, структуру и карактер (да ли су хитни по закону или по природи ствари) док се чињеница да ли је дошло до повреде права странке на суђење у разумном року утврђује у сваком конкретном случају. На основу изложеног, а имајући у виду наводе из приговора у коме је предлагач није навео околности из којих би се дало закључити да предмет за њега има нарочиту важност или да захтева нарочиту хитност у поступању, као и укупно трајање поступка, захтев предлагача за утврђење повреде права на суђење у разумном року одбијен је на основу члана 10 став 1 и 2 Закона о заштити права на суђење у разумном року.

Приликом одлучивања овај суд је имао у виду и да се у конкретном случају не ради о хитном предмету нити по основу националног законодавства, нити према критеријумима Европског суда за људска права. При том, према устаљеној пракси Европског суда за људска права, који је једини овлашћен да тумачи и примењује одредбе Конвенције за заштиту људских права и основних слобода, а које је прихваћено и у пракси судова Републике Србије до повреде права на суђење у разумном року долази када поступак траје дуже од три године у једној инстанци, пет година у две инстанце и шест година уколико има места тростепеном одлучивању, а који рокови у конкретном поступку на који се односи приговор нису протекли у тренутку подношења приговора.

С обзиром на неуспех предлагача у овом поступку његов захтев за накнаду трошкова одбијен је у ставу другом изреке овог решења на основу одредбе члана 153 Закона о парничном поступку.

СУДИЈА
Станислава Митровић,с.р.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против овог решења дозвољена је жалба
Врховном Касационом суду у року од 8 дана
од дана пријема преписа решења, а преко овог
суда.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић